

ΕΤΟΙΜΑΖΟΥ, ΒΗΘΛΕΕΜ!

Χριστούγεννα 2020.

Ένα πρωτόγνωρο τοπίο γύρω μας. Μιά παράξενη προετοιμασία για τό μεγάλο γεγονός και τή μεγάλη έορτή των Χριστουγέννων. Σπίτια κλειστά. Εκκλησίες κλειστές. Καταστήματα, δουλειές, επιχειρήσεις, όλα σταματημένα. Δρόμοι σχεδόν έρημοι. Οί αλόγυροι των σχολείων βουβοί. Οί πλατείες χωρίς τίς άγγελικές φωνές των παιδιών. Ο φόβος τής έπικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων. Καί μαζί μέ όλα τούτα, ό καταγισμός των ειδήσεων μέσω των πολλών ΜΜΕ, νά σκορπίζουν τόν φόβο τής άσθενείας και του θανάτου πού προκαλεί ένας άγνωστος ιός.

Αυτά όλα συνθέτουν τό τοπίο τής φετινής προετοιμασίας και τής άναμονής τής ελεύσεως των Χριστουγέννων. Τό έρώτημα πού άκούγεται από πολλούς είναι: **«Θά μάς αφήσουν νά κάνουμε Χριστούγεννα φέτος;»**.

Φυσικά, ό καθένας έκλαμβάνει τήν έρώτηση

αυτή όπως ό ίδιος καταλαβαίνει τό νόημα τής έορτής των Χριστουγέννων. Δυστυχώς οί περισσότεροι άνθρωποι έξαντλούν τό θέμα του έορτασμού των Χρι-

στουγέννων στον στολισμό των δένδρων, στην άγορά ρούχων και τροφίμων, στα ρεβεγιόν, στις γαλοπούλες, στα ποτά, στις διασκεδάσεις, στα ταξίδια, στους στολισμένους δρόμους και τίς φωταγωγημένες βιτρίνες, στην άνταλλαγή εύχών και δώρων. **Και πέραν τούτου, τίποτα.** Είναι γεγονός ότι όλα τά παραπάνω δημιουργούν μία χαρούμενη άτμόσφαιρα, ταυτόχρονα και έορταστική, χωρίς νά

είναι έφάμαρτα, όταν δέν υπερβαίνουν τό μέτρο. Άν λείπει όμως ή αίτία τής έορτής, δηλαδή ή Χριστούγεννα, τότε όλα όντως είναι ένα τίποτα.

Καί πάλιν τό έρώτημα, ταυτόχρονα και δίλημμα. **Θά μάς αφήσουν νά έορτάσουμε φέτος τά Χριστούγεννα;**

Γιά έμάς τους Χριστιανούς ίσως νά κατανοηθεί ή νά έξαντληθεί ή έρώτηση στο άν θά μάς έπιτραπεί νά συμμετέχουμε στις Άκολουθίες. Άν θά είναι άνοιχτοί οί Ναοί μας. Άν άν θά μπορούσαμε νά κοινωνήσουμε, πού αυτό είναι και τό πιο βασικό για μάς. Καί πάλιν όμως, εάν δέν άνοιξουν οί Ναοί, πράγμα τό όποίο άπευχόμεθα, δέν θά γιορτάσουμε άραγε Χριστούγεννα; **Δέν θά πρέπει νά αρχίσουμε τίς προετοιμασίες για τή μεγάλη χαρά τής ένανθρωπήσεως του Θεού Λόγου; Τί πρέπει άραγε νά κάνουμε;**

Από τίς κλειστές τζαμαρίες των σπιτιών άρχισαν νά φαίνονται τά Χριστου-

γεννιάτικα δένδρα και να αναβοσβήνουν τά φωτάκια. Τά μπαλκόνια τών σπιτιών και οι πλατείες ἄρχισαν να φωταγωγούνται. Βρήκαν χρόνο οι ἄνθρωποι, κλεισμένοι στά σπίτια τους, να ἀρχίσουν πιό νωρίς τίς κοσμικές τους προετοιμασίες. Φυσικά μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ἐλεύθερα θά ἐορτάσουν μέ τήν δική τους κοσμική ἔννοια τά Χριστούγεννα. Κι ἂν αὐτοί ἄρχισαν τίς δικές τους προετοιμασίες, **ἐμεῖς πού πιστεύουμε στήν λυτρωτική ἔλευση τοῦ Σωτήρος, μέ τήν παρουσία του στόν κόσμο και τήν πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γιά τήν σωτηρία μας και τήν θέωσή της, δέν θά πρέπει να προετοιμαζόμαστε;**

Και ἀκοῦμε τόν ὑμνωδό να μᾶς προτρέπει: «**Ἐτοιμάζου, Βηθλεέμ**». «**Εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη**». «**Ἡ ἀμνάς γάρ ἤκει ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν**». Καλούμεθα λοιπόν και ἐμεῖς μαζί μέ τήν Βηθλεέμ να ἐτοιμάσουμε και να εὐτρεπίσουμε τήν δική μας φάτνη. Διότι και φέτος θά ἔρθει ὁ Χριστός να χτυπήσει πόρτες σπιτιών. Ἀπό καλύβες μέχρι ἀνάκτορα. Πόρτες ναῶν, μοναστηριῶν, ἐπισκοπείων, κυβερνεῖων και ἴσως ὅλα τούτα να τά βρεῖ κλειστά. «Ὅκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι». **Θά χτυπήσει ὁμως και τήν πόρτα τῆς καρδιάς μας. Ἐδῶ εἶναι τό δικό μας δίλημμα.** Θά εὐτρεπίσουμε τήν φάτνη τῆς καρδιάς μας;

Θά ἐορτάσουμε φέτος Χριστούγεννα;

Γιά μᾶς αὐτό τό νόημα ἔχουν τά Χριστούγεννα. Τό να γεννηθεῖ ὁ Χριστός μέσα στήν καρδιά μας. Και αὐτό κανένας, μά κανένας, δέν μπορεῖ να μᾶς τό στερήσει και να μᾶς τό ἀπαγορεύσει!

Οὔτε νόμοι ἄνομοι οὔτε ἄρχοντες και μεγιστάνες οὔτε πανδημίες οὔτε ἀκόμη και ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, «δύναται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ». Ὅλα τά ἄλλα εἶναι δικαιολογίες και προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, γιά να καλύπτουμε τήν δική μας ἀδυναμία στό να εὐτρεπίσουμε τή δική μας φάτνη. **Τήν φάτνη**

τῆς καρδιάς μας. Στό να προσκαλέσουμε τόν Χριστό μας και να τοῦ ἐπιτρέψουμε να εἰσέλθει στό σκοτεινό σπήλαιο τοῦ εἶναι μας. Και τότε θά φωτίσει μέ τό φωτεινό ἄστρο τῆς Βηθλεέμ τήν ἀμαρτωλή και πεπτωκυῖα φύση μας.

Πρέπει και ἐμεῖς, ὅπως οι μάγοι, **να ἐτοιμάσουμε τά δῶρα τῆς ἀγάπης μας.** Να εἶμαστε ἐτοιμοί στό να κοπιάσουμε να Τόν βροῦμε και να Τοῦ τά δώσουμε. Κάθε ἄνθρωπος, και ὁ πιό φτωχός, αὐτές τίς μέρες ἐτοιμάζεται να κάνει κάποιο δῶρο στά ἀγαπημένα του πρόσωπα και ἰδίως στά παιδιά. Ἄν δέν ἔχει, λυπᾶται γιά αὐτό. Φυσικά ὁ Χριστός μας δέν θέλει κάτι ὑλικό πού ἴσως πολλοί, ἰδίως σήμερα, θά δυσκολευτοῦν να τό δώσουν. **Ζητάει κάτι πού ὅλοι μποροῦμε να Τοῦ τό δώσουμε. Και ποιό εἶναι αὐτό; Μᾶς τό λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, στό δράμα πού ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος εἶδε τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων:**

«Ὁ ἅγιος προσευχόταν ἀπό ὥρα γονατιστός μέσα στό ἅγιο Σπήλαιο, στή Βηθλεέμ. Στό σπήλαιο πού πρὶν ἀπό περίπου 400 χρόνια εἶχε φιλοξενήσει τόν νεογέννητο Χριστό μα.

Ἐκείνη τή νύχτα ὁ Ὅσιος εἶχε ἀφήσει τό ἀσκητήριό του, πού ἦταν κοντά στό ἅγιο Σπήλαιο, και εἶχε ἀποφασίσει να μείνει ἄγρυπνος και προσευχόμενος μπροστά στήν ἅγια Φάτνη.

Ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη εὐγνωμοσύνη γιά τή μεγάλη δωρεά τοῦ Θεοῦ: να ἔλθει ὁ Ἰδιος στή γῆ, να γίνει ἄνθρωπος, γιά να μᾶς γλυτώσει ἀπό τή δουλειά τῆς ἀμαρτίας, ἀπό τήν τυραννία τοῦ διαβόλου και τά νύχια τοῦ θανάτου! Ἀπόλυτη σιωπή ἐπικρατοῦσε μέσα στή νύχτα στόν ἱερό χῶρο...

Ξαφνικά ἀκούστηκε να προφέρει τό ὄνομά του μιά γλυκιά φωνή:

Ἰερώνυμε! Ξαφνιάστηκε ὁ Ὅσιος... Κοίταξε παραξενεμένος γύρω του... Τίποτε... Δέν ὑπῆρχε κανείς.

Ἰερώνυμε!, ξανακούστηκε ἡ φωνή... Ναι!

Ἐρχόταν ἀπό τήν ἁγία Φάτνη... καί ἔκανε τήν καρδιά του νά τρέμει συγκλονισμένη.

-Τερώννυμε, τί δῶρο θά μοῦ κάνεις ἀπόψε στή γιορτή μου;

Ἦταν πράγματι ἡ γλυκιά φωνή τοῦ Ἰησοῦ.

-Ὡ Κύριε, τό ξέρεις ὅτι γιά Σένα τά ἄφισα ὄλα: τό παλάτι τοῦ αὐτοκράτορα, τά μεγαλεῖα τῆς Ρώμης, τίς ἀνέσεις. Ἡ καρδιά μου, ἡ σκέψη μου, ὄλα σέ Σένα εἶναι στραμμένα! Τί ἄλλο μπορῶ νά σοῦ προσφέρω; Δέν ἔχω τίποτε!

-Καί ὅμως, Τερώννυμε, ἔχεις κάτι ἀκόμα πού μπορεῖς καί πρέπει νά μοῦ τό προσφέρεις... Αὐτό θά μέ εὐχαριστήσῃ πιά πολύ ἀπό ὄλα τά ἄλλα, καί αὐτό θέλω...

-Κύριε, δέν βρίσκω κάτι... Πές μου, τί θά μπορούσα ἀκόμη νά σοῦ προσφέρω καί δέν μπορῶ νά τό σκεφτῶ;

Μεσολάβησε μικρό διάστημα σιγῆς καί ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ ξανακούστηκε:

-Τερώννυμε, τίς ἁμαρτίες σου θέλω. Δῶσε μου τίς ἁμαρτίες σου!

-Τίς ἁμαρτίες μου; Τί νά τίς κάνεις, Κύριε, τίς ἁμαρτίες μου;

-Θέλω τίς ἁμαρτίες σου γιά νά σοῦ τίς συγχωρήσω, ἀφοῦ γι' αὐτό ἦρθα στόν κόσμο, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καί ἐπικράτησε βαθιά σιωπή.

Συγκλονισμένος ὁ Ἅγιος Τερώννυμος ἄφησε τά δάκρυά του, δάκρυα εὐγνωμοσύνης, νά πλημμυρίσουν τόν ἱερό χῶρο ὅλη τή νύχτα.

Ἄφησε καί σέ μᾶς τήν ἔμπρακτη παραγγελία νά μή λησμονοῦμε κάθε Χριστούγεννα τό ὠραιότερο δῶρο πρὸς τόν Σωτήρα μας, τή μετάνοιά μας γιά τίς ἁμαρτίες μας. Αὐτός εἶναι ὁ καλύτερος ἑορτασμός τῆς μεγάλης ἑορτῆς. Αὐτή θά πρέπει νά εἶναι ἡ δική μας προετοιμασία, γιά νά ὑποδεχθοῦμε τόν Σωτήρα Χριστό στή δική μας Βηθλεέμ.

Βηθλεέμ, ἐτοιμάζου!!!

Εἶναι φυσικά βέβαιο ὅτι, ἂν ἐμεῖς θέλου-με, θά βρεῖ τρόπους, πρῶτα Ἐκεῖνος, ἀλλά

καί ἐμεῖς, νά μπεῖ μέσα στη δική μας φάτνη. Στή φάτνη τῆς καρδιάς μας. Καί θά ἀξιοθούμε νά Τόν κοινωνήσουμε, μέ ὅσες πόρτες καί ἂν μᾶς κλείσουν καί μέ ὅσες ἀπειλές γιά πρόστιμα καί φυλακίσεις ἂν μᾶς ἐπιβά-λουν.

Ἐδῶ εἶναι πού τελειώνει ἡ λογική καί ἀρχίζει τό μυστήριο. Ἐδῶ εἶναι πού σταματᾷ ἡ ἔρευνα καί ἀρχίζει ἡ πίστις. Τό μυστήριο τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι ἀνερμήνευτο καί ἀκατάληπτο. «Οὐ φέ-ρει τό μυστήριον ἔρευνα, πίστει μόνη τοῦτο πάντες δοξάζομεν».

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης μᾶς λέει καθαρά ὅτι τό μυστήριο δέν ἐρμηνεύεται μέ τήν ἀνθρώπινη λογική, ἀλλά μόνο μέ τήν πίστη. Αὐτό σημαίνει πῶς τόν Θεό καί τά μυστήριά Του δέν τά ἐρευνοῦμε ἐπιστημονικά οὔτε καί τά ἀμφισβητοῦμε, ὅπως προσπαθοῦν νά κάνουν σήμερα. Διότι ὁ Θεός εἶναι πιά πέρα ἀπό τά φυσικά φαινόμενα. Εἶναι ἀπρόσιτος καί ἀκατάληπτος γιά τόν ἀνθρώπινο νοῦ.

Στόν πιστό μένει μόνον ἡ πίστη. Δηλαδή ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως τό παιδί ἐμπιστεύεται τούς γονεῖς του, ἔτσι καί ὁ κάθε Χριστιανός χωρίς ἐρωτηματικά δέχεται τήν ἀποκάλυψή Του.

Ὅταν διαθέτουμε αὐτή τήν πίστη τότε θά ἀναφωνοῦμε μαζί μέ τόν ὕμνωδό: «Εὐαγγελίζου γῆ χαράν μεγάλην αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τήν δόξαν». Δηλαδή προτρέπει ὁ ὕμνωδός τῆ γῆ νά μᾶς φέρι τήν καλή ἀγγελία μιᾶς μεγάλης χαρᾶς καί προτρέπει τούς οὐρανοὺς νά αἰνέσουν τήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Ποιά εἶναι αὐτή ἡ καλή ἀγγελία; Καί ποιά εἶναι αὐτή ἡ χαρά ἡ μεγάλη;

«Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ὤφθη ἀγγέ-λοις καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη». Καταδέχεται ὁ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πα-τρὸς «σάρκα χωρῆσαι γυναικός». Μυστή-ρια μυστηρίων ἀπόρρητα!

Βηθλεέμ, λοιπόν, ἐτοιμάζου!

Καλά Χριστούγεννα! ◆

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΛΟΥΚΑ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑ

«Είπε δέ πρὸς αὐτούς· τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες καὶ ἐστε σκυθρωποί;» (Λουκ. 24, 17).

§6

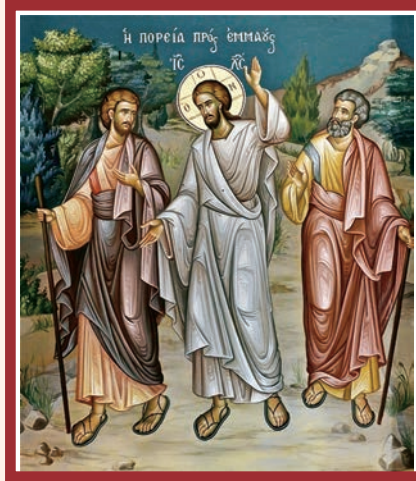
Οἱ δύο μαθητές τοῦ Χριστοῦ συνεχίζουν τὴν πορεία τους πρὸς Ἐμμαούς συζητώντας μεταξύ τους ἕνα θέμα τόσο σοβαρό ὅσο καὶ λεπτό γι' αὐτούς. Συζητοῦν γύρω ἀπὸ τὸ μήνυμα τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ὅτι ὁ Κύριός τους ἀνέστη. Συζητοῦν γιὰ τὸ μήνυμα αὐτὸ τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀμφιβάλλουν. Δέν μποροῦν νὰ τὸ πιστέψουν. Λέει ὁ ἕνας τίς σκέψεις του στὸν ἄλλο, ἀλλὰ δέν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν μέ τὴ λογικὴ ὅσα ἀκουσαν ὅτι ἔγιναν ἐκεῖνο τὸ πρωινό. **Καὶ πῶς**

ἄραγε νὰ ἐξηγήσουν λογικά τὰ ὑπερφυσικά γεγονότα τῆς Ἱερουσαλήμ; Γι' αὐτὸ καὶ παλεύουν ἐσωτερικά. Δυσπιστοῦν. Καὶ ἡ θλίψη θροنیάζεται στίς ψυχές τους, γιατί **δέν ἀντέχουν τὸ μυστήριο τῆς σταυρικῆς Του θυσίας καὶ τὸ θαῦμα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς Του.** Ἡ ἀσθένεια τῆς πίστεως τους ἐμποδίζει τοὺς δύο μαθητές τοῦ Χριστοῦ νὰ ἔχουν χαρὰ στὴν ψυχὴ τους αὐτὴν τὴν ἡμέρα τὴν ἀναστάσιμη, τὴν ἡμέρα τῆς παγκόσμιας χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης.

Ὅμως, **νὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού θλίβεται, ὅταν νιώθει ὅτι ἔχασε τὸν Θεό, ὅταν νιώθει ὅτι διαψεύδονται οἱ ἐλπίδες**

πού στήριξε σ' Ἐκεῖνον! **Νὰ ἡ ἀπόδειξη!**

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς πλησίασε σάν ἕνας ἄγνωστος συνοδοιπόρος καὶ μπῆκε στὴ συντροφιά τῶν δύο μαθητῶν. Ἐπίασε ἀμέσως κουβέντα μαζί τους μέ μιά ἀπλή καὶ φυσικὴ ἐρώτηση: **«Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες καὶ ἐστε σκυθρωποί;»** (Λουκ. 24, 17). Ποιὰ θέματα συζητᾶτε μεταξύ σας κατὰ τὴν πορεία σας αὐτὴ καὶ εἶστε σκυθρωποί; Θλιμμένοι καὶ μελαγχολικοί; Τί σᾶς

συμβαίνει;

Ὁ ἀναστημένος Κύριος γνωρίζει τὸ λόγος τῆς θλίψης τους. Καὶ δέν ἀδιαφορεῖ. Μέ συμπάθεια παρακολουθεῖ τὴ συζήτησή τους καὶ μέ πολλὴ ἀγάπη καὶ στοργὴ **ἀνοίγει διάλογο μαζί τους,** γιὰ νὰ διασκεδάσει τὴ μελαγχολία τους καὶ νὰ σηκώσει ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους τὴ λύπη καὶ τὴν κατῆφεια. Καὶ στό τέλος νὰ τοὺς δώσει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη πού τοὺς λείπουν. Ἔτσι γίνεται πάντα, ὅπως ἔλεγε ὁ **Ἅγιος Παῖσιος:** «Ἐρχεται ὁ Χριστός κοντά σου καὶ μέ ἕνα χᾶδι τὰ κάνει ὅλα καλά. Τὰ διορθώνει ὅλα». Αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστός τώρα. Πῆγε κοντά στοὺς δύο σκυ-

θρωπούς μαθητές του, γιά νά τούς βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ἀλήθεια ὅ,τι τούς εἶχε ὑποσχεθεῖ καί ὅτι πλέον θά εἶναι γιά πάντα μαζί τους, ἀλλά **ἐκεῖνοι ἄργησαν νά Τόν καταλάβουν.**

Αὐτό ἀκριβῶς γίνεται καί μέ ὄλους τούς **«σκυθρωπούς» χριστιανούς.** Ὁ Κύριος νοιάζεται γιά ὄλους. Γνωρίζει τίς θλίψεις τῶν παιδιῶν του. Τούς συμπαθεῖ γι' αὐτές. Τούς ἀγαπᾷ καί θέλει νά σταθεῖ κοντά τους στά δύσκολα, γιατί μόνο «σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ» (Κολ. 3, 12) ἔχει ὁ Χριστός γιά ἐκείνους πού ἔχουν πολλούς λόγους νά χαίρονται, ἀλλά δέν τό κάνουν, γιατί τά μάτια τῆς ψυχῆς τους «κρατοῦνται τοῦ μή ἐπιγνῶναι αὐτόν». Ἡ ψυχή τους δέν βρίσκεται σέ ἀληθινά καλές σχέσεις μέ τόν Θεό. Καί Ἐκεῖνος τούς πλησιάζει, γιά νά τούς φωτίσει τό μυαλό καί νά τούς ἀνοίξει τήν καρδιά. Ἐτσι μόνο θά εἶναι ἔτοιμοι νά δεχθοῦν τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία διαλύει ὄλα τά σύννεφα πού σκοτεινιάζουν τήν ψυχή καί βάζει τή χαρά καί τήν εἰρήνη στή θέση τους.

Πῶς ἔρχεται ὁ Χριστός κοντά στούς «σκυθρωπούς» χριστιανούς;

Μέ πολλούς τρόπους. Στόν καθένα δίνει τή δική του εὐκαιρία. Ἐρχεται, ἐνδεικτικά:

*** Μέ τό Εὐαγγέλιό Του.**

Μέ τόν θεῖο λόγο του. Λόγο πού στάζει «μέλι». Χάρη. Εὐλογία. Ὅσοι πιστέψουν σ' αὐτό, στεγνώνουν τά δάκρυά τους. Φεύγουν ἡ ἀγωνία καί ἡ θλίψη ἀπό τήν ψυχή τους. Καί εἶναι στό ἔξῃς «αἰεὶ χαίροντες». Γιατί τώρα ἔχουν ἐλπίδα. Ἐχουν στήριγμα. Εἶναι ὁ Κύριος μαζί τους! Καί, ὅπου ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἡ χαρά. Ἡ εἰρήνη. Ἡ ἀλήθεια. Ὁ οὐρανός.

*** Μέ τήν Ἐκκλησία Του.**

Δέν εἶναι ἀνθρώπινο δημιούργημα. Εἶναι ὁ νέος «οἶκος τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 6,

4), πού θεμελιώθηκε στό αἷμα τοῦ Χριστοῦ κατά τή φρικτή Του θυσία πάνω στό Γολγοθά. Ἡ σταθερή παρουσία της μέσα στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, παρά τή σκληρή πολεμική πού ἀντιμετώπισε καί ἀντιμετωπίζει ἐπί δυό χιλιάδες χρόνια, εἶναι ἕνα θαῦμα. Μεγαλύτερο θαῦμα ὅμως εἶναι **ἡ θεία χάρη πού πηγάζει ἀπό τά ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας** καί ἔχει τή δύναμη νά μεταμορφώνει τόν ἄνθρωπο. Νά κάνει τόν θυμῶδη, πρᾶο. Τόν ἀνήθικο, σῶφρονα. Τόν σκυθρωπό, χαρούμενο καί ψυχικά ὑγιή. Τόν δύσπιστο καί ἄθεο, λάτρη τοῦ Θεοῦ.

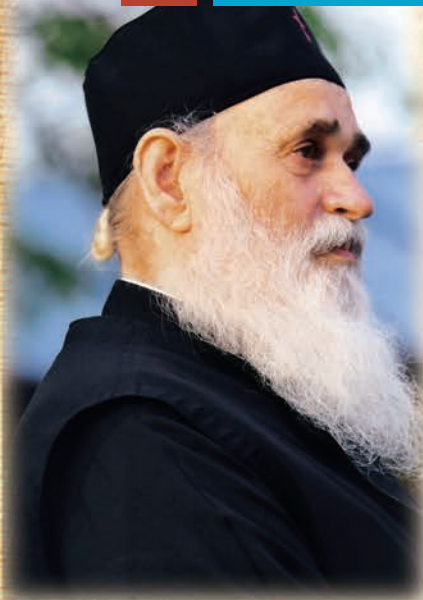
*** Μέ τήν ἀγάπη Του** γιά τόν ἄνθρωπο, τό ἔργο καί δημιούργημά Του. Πῶς; Μέ χίλιους τρόπους. Μυστικούς. Ἄορατους στά μάτια τῶν ἄλλων. Μά στήν σκυθρωπή ἀλλά καλοπροαίρετη ψυχή, φανερούς. Συνταρακτικούς. Κάποτε, μέ σκανδαλώδεις ἀποκαλύψεις καί ἐπισκέψεις ἀγάπης, προκειμένου ἡ ψυχή, πλασμένη νά βρίσκεται στό φυσικό της περιβάλλον πού, κατά τόν ἅγ. Παῖσιο, εἶναι «νά βρίσκεται μέ τό Θεό», νά ἀναγνωρίσει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ δίπλα της. Κι ὕστερα, ταπεινωμένη νά γονατίσει μέ χαρά καί νά φωνάξει: "ὦ, ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πόσο γλυκιά καί πόσο δυνατή εἶσαι! Ὅλα τά θλιβερά τά ἔσβησες μέσα ἀπό τήν ψυχή μου! Κι ἔχω τώρα χαρά! Δόξα στήν ἀπέραντη ἀγάπη Σου γιά μένα, Κύριε!

Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας θά συνεχίζονται. Ὡς τήν τελευταία μας ἀνάσα. Ἄλλοτε, γιά νά Τόν γνωρίσουμε. Ἄλλοτε, γιά νά τόν ξαναγνωρίσουμε. Κι ἄλλοτε, γιά νά Τόν νιώθουμε διαρκῶς συνοδοιπόρο στή ζωή μας. Ὅλες οἱ ἐπισκέψεις Του ἔχουν τό λόγο τους. Μακάρι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ νά κρατᾷ ἀνοιχτά τά μάτια τῆς ψυχῆς μας καί νά Τόν «βλέπουμε» δίπλα μας.

(Συνεχίζεται).

ΚΑΡΠΟΦΟΡΕΣ ΨΥΧΕΣ

«...ίνα καρπόν πολύν φέρητε» (Ίωάν. 15, 8).

Ἐποχή συγκομιδῆς τῆς ἐλιάς.

Μέ χαρά οἱ ἐλαιοπαραγωγοί τρέχουν στά ἐλαιόδενδρα γιά νά συνάξουν τούς καρπούς. Καί ἡ χαρά τους γίνεται πιά μεγάλη, ὅταν ἀντικρύζουν τά ἐλαι-

όδενδρα κατάφορτα ἀπό ἐκλεκτές ἐλιές.

Καρποφοροῦν τά ἐλαιόδενδρα. Ἀλλά καί τά ἄλλα δένδρα: Ἡ μηλιά. Ἡ ἀχλαδιά. Ἡ δαμασκηλιά. Ἡ πορτοκαλιά. Ἡ λεμονιά. Ὅλα σχεδόν τά δένδρα. Τά ἄκαρπα δένδρα εἶναι ἐλάχιστα.

Ὅλα τά καρποφόρα δένδρα εἶναι ἓνα κήρυγμα γιά τόν ἄνθρωπο. Γιά τόν χριστιανό. Ἔτσι πρέπει καί ἡμεῖς νά καρποφοροῦμε καρπούς ἀρετῆς.

Νά καρποφοροῦμε:

* **Τήν ἀγάπη.**

Ἀγάπη στό Χριστό. Ἀγάπη βαθιά καί ἀπέραντη. Λατρεία. Ἔτσι πρέπει οἱ ψυχές μας νά ἀγαπήσουν τόν Ἰησοῦ. Ἀγάπη καί στόν πλησίον.

Στόν κάθε πλησίον. Στόν φίλο, ἀλλά καί στόν ἐχθρό. Στόν ἐνάρετο, ἀλλά καί στόν ἁμαρτωλό. Σέ ὅλους. Ὁ ἱ. Χρυσόστομος γράφει: «Ὁποῖος καρποφορεῖ ἔργα πίστεως καί ἀγάπης ἐκεῖνος εἶναι πραγματικός μαθητής τοῦ Χριστοῦ».

* **Τήν ὑπακοή.**

Χωρίς τήν ἀρετή τῆς ὑπακοῆς δέν νοεῖται χριστιανός. Ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Παράδειγμα ὑπακοῆς ἄς εἶναι σέ ὅλους μας Ἐκείνη, πού ὁ ἄγγελος Γαβριήλ τήν προσεφώνησε «Κεχαριτωμένη». Ἡ Παναγία μας. Ἡ ἀπάντησή της στόν ἀγγελικό χαιρετισμό «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου», μαρτυρεῖ μιά ψυχή πού ὑποτάχθηκε ἀπόλυτα στό Θεό. Καί ἀκριβῶς ἔτσι πρέπει νά ὑποταχθοῦμε καί ἡμεῖς. Σάν τήν Παναγία μας.

* **Τήν ταπείνωση.**

Ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ ἀρετή πού, ὅπως διαβάζουμε στήν Ἁγία Γραφή, προσελκύει πάντα τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ. «Ἐπί τίνα ἐπιβλέψω ἀλλ' ἢ ἐπί τόν ταπεινόν;» (Ἠσ. 66, 2). Προσελκύει ἡ ταπείνωση

τό βλέμμα του Θεού, αλλά προσελκύει και τή χάρη του. Γιατί, όπως πάλι διαβάζουμε στις σελίδες τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὁ Θεός «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν» (Α΄ Πέτρ. 5, 5). Ἡ ταπεινή ψυχὴ εἶναι ὅ,τι πιό πολύτιμο ὑπάρχει πάνω σ' αὐτὴν τῆ γῆ, πού κατοικοῦμε.

* Τὴν πραότητα.

Νά καρποφοροῦμε τὴν ἀγάπη. Νά καρποφοροῦμε τὴν ὑπακοή. Νά καρποφοροῦμε τὴν ταπεινοφροσύνη. Ἀλλά νά καρποφοροῦμε ἐξίσου καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς πραότητας.

Ὁ πρῶτος, πού ἀγάπησε καὶ ἔζησε τὴν πραότητα, εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν πρᾶος. Τό εἶπε ὁ Ἰδιος. Εἶπε στους ἀκροατές του: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινός τῆ καρδιά» (Ματθ. 11, 29). Καὶ εἶναι αὐτός ὁ λόγος Του ἕνα ἀπό τὰ ωραιότερα καὶ μεγαλύτερα μαθήματα, πού μᾶς παρέδωσε ὁ Ἰησοῦς μέ τό πέρασμα του ἀπό τὴ γῆ μας. Καὶ ὅπως Ἐκεῖνος, ἔτσι καὶ ἡμεῖς πρέπει νά γίνουμε πρᾶοι. Ἄν τό ἐπιτύχουμε αὐτό, τότε πολλά θά ἀλλά-

ξουν στή ζωὴ μας. Θά ἔχουμε εἰρήνη πάντα στήν καρδιά μας. Θά εἰρηνεύουμε τό περιβάλλον μας. Καὶ θά πάρουμε θέση στόν οὐρανό, πλάι στόν πρᾶο Ἰησοῦ.

* * *

Μιά τέτοια καρποφορία πρέπει νά παρουσιάσουμε ὅλοι μας. Πνευματικὴ καρποφορία. Καὶ πιό μεγάλη. Πιό πλούσια. Γιατί αὐτό παραγγέλλει ὁ Κύριος, ὅταν λέγει: «ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε». Τό μυστικὸ τῆς πλούσιας καρποφορίας τό ξέρομε. Μᾶς τό ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς. «Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν» (Ἰωάν. 15, 5).

Ἀδελφοί,

Πρέπει νά φέρομε καρπούς ἀρετῆς. Πρέπει νά γίνουμε καρποφόρα δένδρα. Γιατί «πᾶν δένδρον μὴ ποιῶν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται» (Ματθ. 3, 10). Αὐτό εἶναι τό τέλος τῶν ἀκάρπων δένδρων. Ἀναπόφευκτα αὐτό. Κι αὐτό θά εἶναι καὶ τό δικό μας τέλος, ἂν δέν καρποφορήσουμε.

«Ὅταν σφυροκοποῦμαστε ἀπό τὸν πειρασμό, πάραυτα ἄς φάλλουμε τὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας τοῦ Ἀπ. Πέτρου στόν Ἰησοῦ: «Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλῶ σε». Κι αὐτός ὁ γλυκύτατος ὕμνος μας θά κονιορτοποιήσῃ ὄλον τό συρφετό τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν δαιμόνων. Καὶ θά ἀπολαμβάνουμε τότε τὴν χαρὰ τῆς νίκης, ἐνῶ θά πλημμυρίσουν τὴν ψυχὴ μας τὰ πιό ωραῖα καὶ οὐράνια αἰσθήματα».

(π. Γερβάσιος)

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ

ΦΙΛΟΚΑΛΙΚΕΣ

«Μέ τή νηστεία καταβάλλεται καί δεσμεύεται ἕνας ἀπό τούς γίγαντες τῆς διαστροφῆς -ή γαστριμαργία- ὁ ἀκαταγώνιστος σύμμαχος τῆς φύσης καί τοῦ διαβόλου. Μέ αὐτήν αἰχμαλωτίζει ὁ τελευταῖος τά πλεῖστα τῶν θυμάτων του. Τό πόσο ἀπαραίτητη εἶναι αὐτή ἡ πράξη τό ἀπέδειξε ὁ Κύριός μας, ὅταν ἀνέλαβε μέ τήν παρουσία του τήν ἀνάπλασή μας, μετά τό θεῖο βάπτισμα στόν Ἰορδάνη. Ποιός, τώρα, μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει τό βάθρο αὐτό τῆς μετανοίας, τῆς ἀνάπλασης, τῆς ἀνάστασης, τῆς σωτηρίας; Ἐάν ὁ ἀναμάρτητος καί ἀπαθῆς νηστεύει -καί μάλιστα παρατεταμένα- ποιός θά προφασιστεῖ ἀδυναμία ἢ ἄρνηση;».

*

«Ἐάν ἕνα καί μόνο πρόσωπο, ἕνας καί μόνο ἄνθρωπος γινόταν ὑπήκοος καί ἐφαρμοστής τῶν ἐντολῶν τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου, τοῦ Σωτήρα καί ἀνακαινιστῆ μας, ἦταν αὐτό ἀρκετό γιά νά μᾶς ἀποδείξει τήν ἀλήθεια ὅτι «πιστός Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. 144, 13). Ἀλλά ἀπό τότε μέχρι σήμερα ἑκατομμύρια ἀθλητῶν ἐπισφραγίζουν καθημερινά, κάθε ὥρα καί κάθε στιγμή, τή μοναδική αὐτήν ἀλήθεια.».

*

«Χρειαζεται πολλή προσοχή στή συ-

γκράτηση τοῦ δεσμοῦ τῆς συζυγίας. Νά μή λαμβάνονται ὑπόψη τά σκάνδαλα, ἀπό τά ὅποια πηγαίνουν οἱ παρεξηγήσεις. Συνιστοῦμε, εἰδικά στόν ἄνδρα, ὡς τήν κεφαλή, νά μήν προδίδει τήν ἀγάπη καί τό σύνδεσμο μέ τή σύζυγό του, γιατί ὁ διάβολος καί τά ὄργανά του οὐδέποτε θά παύσουν νά πολεμοῦν, γιά νά πληγώσουν τή ρίζα τῆς ζωῆς.».

*

«Τρία πράγματα νά κρατᾶτε στή ζωή σας: αὐστηρότητα στόν ἑαυτό σας, συμπάθεια στους συνανθρώπους σας καί πίστη στό Θεό. Ὅλα αὐτά ἐλκύουν τή χάρη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.».

*

«Μή φοβηθεῖτε! Τό χέρι τοῦ Θεοῦ καί ἡ σκέπη τῆς Παναγίας μας εἶναι πάνω ἀπό τήν Ὁρθόδοξη μικρή μας Ἑλλάδα καί Κύπρο! Πάνω ἀπό τά μικρά καντηλάκια τῆς μεγάλης Ἀλήθειας! Τῆς Ὁρθοδοξίας!».

*

«Ἐπειδή πρακτικά ἀμαρτήσαμε, πρακτικά ἀρνηθήκαμε τόν Ἰησοῦ μας, πρακτικά τόν προσβάλαμε καί τόν προδώσαμε, πρακτικά τώρα νά ἐπιστρέψουμε πίσω καί νά ἀποδείξουμε ὅτι πλέον δέν θά ξανακάμψουμε τά γόνατά μας μπροστά σέ κάθε εἶδωλο τῆς ἀμαρτίας.».

(Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Βατοπεδινός)

«Υπομονή, παιδιά μου. Μή χάνετε τό θάρρος σας. Λέγετε έντονα τήν εϋχή. Μήν σκορπίζετε τόν νοϋν σας εις τά γήινα, ἔστω κι ἄν ἔχετε μερίμνας. Ὡς παρερχόμενα νά τά τοποθετήτε μέσα σας. Μόνον τήν προσευχήν καί τήν μνήμην τοῦ θανάτου νά ἔχετε πρό ὀφθαλμῶν σας διηλεκῶς. «Προωρώμην τόν Κύριόν μου διά παντός, ἵνα μή σαλευθῶ» (Ψαλμ. 15, 8). Ἐάν εϋχεσθε έντονα καί ἀδιάλειπτα, δέν θά πέσετε. Ἐάν τήν προσευχή ἀμελήσετε, νά ἤξευρετε, θά ἔχετε γενικὴν πτῶσιν».

*

«Πρόσεχε τό μυαλό νά μή σοῦ φεύγει ἐδῶ καί ἐκεῖ, ἀλλά κόλλησέ το σφικτά εις τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καί ὡσάν νά εἶναι ἔμπροσθέν σου, νά Τόν ἱκετεύης ἐπικαλούμενος τό ὄνομά Του μέ πόνον ψυχῆς καί τότε θά ἴδης πόσην ὠφέλειαν θά βγάλης».

*

«Ἀγάπη δέν εἶναι τό ἄπλωμα τοῦ χεριοῦ, ἀλλά τό δόσιμο τῆς καρδιάς. Ἄν ξέρεις ὁ ἴδιος νά μοιράζεσαι, τότε ξέρεις καί νά ἀγαπᾷς».

*

«Οἱ Ἅγιοι δέν θά ἐκλείψουν μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων. Μέχρι τῆ Δευτέρας Παρουσία ἡ Ἐκκλησία θά καρπο-

φορῆ Ἁγίου. Καί ἐπειδή τά χρόνια αὐτά θά εἶναι πολύ κοντινά καί περιμένουμε νά δώσουμε αὐτήν τήν μεγάλη μαρτυρία, ὀφείλουμε ὅλοι νά προετοιμαζώμεθα καί νά ἐνισχύουμε συνεχῶς καί τά παιδιά μας, ἔστω καί μέ τά λίγα πού γνωρίζουμε, καί νά τά τονώνουμε στήν Ὁρθόδοξη πίστη καί στό μαρτύριο».

*

«Ἄς ἀγωνισθοῦμε, παιδιά μου, τώρα περισσότερο καί ἡ ὠφέλεια θά εἶναι πολύ μεγάλη. Κανείς δέν βρίσκει χάρι, ἐάν δέν κοπιάσῃ. Κι ὁ γεωργός, ἐάν δέν γεωργίση τό χωράφι του, καρπό δέν θά δῇ».

*

«Ἡ μετάνοια ἔχει μεγάλη δύναμη. Παίρνει τό κάρβουνο καί τό κάνει διαμάντι. Λέει κάποιος: «Ἄφοῦ θά ξαναπέσω, γιατί νά πάω νά ἐξομολογηθῶ; Ξέρω ὅτι θά ξανακάνω τά ἴδια...». Ἀδελφέ μου, ἡ ἁμαρτία εἶναι σάν τήν ἀρρώστια. Δέν ἀρρωσταίνεις μιά φορά. Πολλές φορές ἀρρωσταίνεις ἀπό τήν ἴδια ἀρρώστια. Καί κάθε φορά πού ἀρρωσταίνεις, πηγαίνεις στό γιατρό καί παίρνεις φάρμακα πού σοῦ δίνει. Τό ἴδιο κάναε καί γιά τήν ψυχή σου».

(Γέροντας Ἐφραίμ ὁ Φιλοθεΐτης)

Τό διαβατήριο τῆς συκοφαντίας

Τό πρώτο φύλλο σ' αυτό τό προσωπικό, τό **σημαδεμένο διαβατήριο**, τό ἔγραψε ἡ **ὑποψία** πού ὑπέγραψεν τόν χαρακτηρισμόν: κλέφτης.

Ἦταν τότε ἓνα δεκατριάχρονο ἀγόρι, πού δούλευε παραγιός σ' ἓνα ἐργαστήρι καπνοῦ στήν Πόλι... κι εἶχε ἀφήσει τήν μικρή ἀγαπημένη πατρίδα, τήν Σηλυβρία τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Ἐνα ἅγιο παιδάκι, πού ξενιτεύθηκε ἀφήνοντας πίσω τήν ζεστή οἰκογενειακή ἀγκαλιά... γιά νά μάθη γράμματα... νά γίνη «κήρυκας, ἀναγνώστης σέ κάποιον ἀπό τούς μεγά-

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

γιά τά 100 χρόνια ἀπό
τήν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου
(1920-2020)

λους ναούς», ὅπως ἐπιθυμοῦσε ἡ Γιαγιά...

Ἐκεῖ λοιπόν, στήν Πόλι, ὁ Ἄναστάσιος, ὁ παραγιός, ἔφαγε τῆς χρονιάς του τό ξύλο ἀπό τό ἄσπλαχνο ἀφεντικό, γιάτί παρουσιάστηκε μιά μέρα μέ καινούργια ροῦχα καί παπούτσια.

-Ἐγώ ἀρνήθηκα νά τοῦ δώσω... οἱ γονεῖς ἀπό τό χωριό εἶναι πάμπτωχοι· δέν τοῦ τάστειλαν, **σκέφτηκε** ὁ ἀνάληγτος αὐτός ἄνθρωπος. Μέχρι χτές τουρτούριζε μέσα ἀπό τά λυωμένα ντριλία καί τά τρύπια παπούτσια... καί σήμερα ντυμένος σάν ἀρχοντόπαιδο· πού τά βρῆκε;

-Τάκλειψε... **ἔβγαλε τό συμπέρασμα...** Καί δός του ξύλο... στόν κλέφτη... στόν ἐπικίνδυνο ἀλήτη...

Κι ὅμως! Τό ταχυδρομικό δέμα, πού περιεῖχε τά καινούργια ἐνδύματα τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ, ἔγραφε: «**Ὁ Χριστός στόν Ἀναστάση**».

Τί εἶχε συμβῆ; Τό δέμα τό ἔστειλε ὁ κύριος Θεμιστοκλῆς, ὁ γείτονας τοῦ ἀφεντικοῦ, ὅταν διάβασε τό γράμμα τοῦ Ἀναστάση: «**Διά τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Εἰς τούς οὐρανούς**».

Κι ἔγραφε τό γράμμα:

«Χριστούλη μου, Μέ ρώτησες γιάτί κλαίω. Λιώσανε τά ροῦχα μου, λιώσα-

νε τά παπούτσια μου, βγήκαν τά δάχτυλά μου ἔξω καί ὑποφέρω. Κρυώνω τώρα τό χειμῶνα. Πῆγα χθές στόν Παράφεντη καί μ' ἔδιωξε. Μοῦ εἶπε νά γράψω στήν πατρίδα, νά μοῦ στείλουν ἀπό κεῖ. Χριστούλη μου, τόσο καιρό ἐργάζομαι καί δέν ἔστειλα γρόσι στήν μητέρα... Τί νά κάμω τώρα, πῶς νά τά καταφέρω δίχως ροῦχα; Μπαλώνω, μπαλώνω καί σχίζονται. Συγχώρεσέ με πού Σ' ἔνοχλῶ. Σέ προσκυνῶ καί σέ λατρεύω, ὁ δοῦλος Σου Ἀναστάσιος».

Ὁ οὐρανός ἦταν ἀνοιχτός γιά τό ξεχωριστό αὐτό παιδί, μέ τήν σφραγίδα τῆς Θεϊκῆς δωρεᾶς στήν ψυχή του. Ὅμως ἡ γῆ εἶχε ἄλλη γνώμη· εἶχε ἄλλες σφραγίδες γιά τό φύλλον ποιότητος τοῦ Ἀναστασίου. Καί τίς ἔβαλε φαρδιές-πλατειές, ἀνεξίτηλες στά ἐπόμενα φύλλα τοῦ διαβατηρίου του, νά τόν συνοδεύουν ἰσόβια μέχρι τήν ἔξοδό του ἀπό τήν ζωή.

Στίς 28 Ἰανουαρίου 1894 στήν ἐμπιστευτική **ἐπιστολή τοῦ Γ. Γρυπάρη**, τοῦ Ἑλληνα πράκτορα (=πρέσβεως) στήν Αἴγυπτο, πρὸς τόν ὑπουργό Δ. Καλιφρονᾶ, διαβάζομε:

«...λαμβάνω τήν τιμὴν νά χορηγήσω τῇ ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι πληροφορίας περί τῆς αὐτοῦ Σεβασμιότητος τοῦ ἄλλοτε ἐπισκόπου Πενταπόλεως κ. Νεκταρίου Κεφαλαῖ καί τόν λόγον ἰδίᾳ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀναχωρήσεως αὐτοῦ.

...Κατά πηγᾶς Πατριαρχικᾶς πρὸς ταῖς ἀντιπειθαρχικαῖς διαθέσεις, τήν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἁγίου Πενταπόλεως προκάλεσαν καί λόγοι ἠθικῆς.

Καθῆκον ὁμως μοί ἐπιβάλλεται νά ἀνακοινώσω, ὅτι **κατ' ἄλλας πηγᾶς καί ταύταις ἀξιόπιστους, ὑπῆρξεν ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Μητροπολίτης θῦμα ραδιουργίας καί συκοφαντίας...».**

Καί τόν συνώδευσε τούτη ἡ πληγή, «συκοφαντία καί ραδιουργία», σέ ὅλη του τῆ σταδιοδρομία. Ὅπου κι ἂν πήγαινε, ὅπου κι ἂν ἄρχιζε δουλειά ὁ Ἅγιος Πενταπόλεως, ἡ **ὑποψία, ὁ διασυρμός, οἱ ψίθυροι:** τόν ἔκαμαν Δεσπότη στήν Αἴγυπτο, ἀλλά τό Πατριαρχεῖον τόν ἔδιωξε... γιά λόγους ἀπειθαρχίας καί ἠθικῆς. Εἶναι ὑποκριτής... εἶναι Ἰησουίτης... μὴν τόν ἐμπιστεύεσθε.

Ἦταν τότε **Διευθυντής (1894) τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ὁ Ἅγιος Νεκτάριος**, ὅταν ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου τοῦ Γρυπάρη ἀπό τήν Γραμματεία τοῦ Ὑπουργείου. **Ἡ καρδιά του μάτωσε·** κι ἔγραψε (11 Μαρτίου 1895) **στόν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιον**, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε διώξει ἀπό τήν Αἴγυπτον μέ τήν **ἀπολυτήριο Διακοίνωσιν** τῆς 11 Ἰουλίου 1890: «Ἡ περαιτέρω ἐν Αἰγύπτῳ διαμονή τῆς Ἱερότητός του καθίσταται ὄλως περιττή, διό καί διὰ τῆς παρουσίας Πατριαρχικῆς διακοίνωσε-

«Καί τῆ συκοφαντία καί τήν προσβολή καί τήν περιφρόνηση ἔφτασα νά τ' ἀγαπήσω. Ἀπορεῖς; Κι ὅμως, ἔμαθα νά τά βλέπω σάν τά καρφιά τοῦ σταυροῦ μου. Αὐτή ἦταν ἡ ὁδός τῆς ἀνάστασής μου.»

(Ἅγιος Νεκτάριος)

ως προσκαλεῖται ἡ Ἱερότης του, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τόν Πατριαρχικόν ἡμῶν θρόνον καί ὄσον οὐπω ἀπέλθῃ, ὅπου ἄν βούληται».

Ἔγραψε λοιπόν πρὸς τόν Σωφρόνιον:

«...Πότε, Παναγιώτατε, κατενοήσατε τὰς ἀντιπειθαρχικὰς μου διαθέσεις; ἐν ὁποίοις ἐξεδηλώθησαν ἔργοι; ὅποια αἱ ἐνδείξεις, ὥστε νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς ἀσεβὴς καὶ ἐπαναστάτης καὶ δοῦλος πονηρός, κακὰ μελετήσας κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μου ἀρχῆς; Ὅποιον Ἐκκλησιαστικόν δικαστήριον μέ ἐδίκασε καὶ μέ κατεδίκασε καὶ ἀπεφάνθη περὶ τῆς ἀνηθικότητός μου, ὥστε οἱ Πατριαρχικοὶ μετὰ παρρησίας νὰ πληροφορήσωσι τόν πολιτικόν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Πράκτορα, ἐπισήμως ζητοῦντα τοσαύτην σημαντικὴν παρ' αὐτῶν πληροφορίαν, ὅτι ἐδιώχθην ὡς ἐπαναστάτης καὶ ἀνήθικος; Ποῦ εὐρίσκονται τὰ πρακτικά; Ποῦ οἱ κατήγοροί μου; Ποῦ οἱ μάρτυρες; Ποῦ τό σῶμα τοῦ ἐγκλήματος; Ποῦ τό ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη ἡ κατ' ἐμοῦ ἐπίσημος αὕτη κατηγορία, δι' ἧς κατεδικαζόμην

εἰς ἠθικόν θάνατον;...».

Καί δέν ἦταν μόνον ἠθικός ὁ θάνατος πού τοῦ ἐπέφερεν ἡ συκοφαντία. Παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ στοιχίσῃ καὶ τόν φυσικόν θάνατον, ἀφοῦ «μετά τέσσαρα ἔτη ἀπό τῆς ἀδικωτάτης ἀπό Αἰγύπτου ἀναχωρήσεώς μου, καθ' ἃ ἐζήτουν (φυτοζωῶν) τόν ἐπιούσιον ἄρτον, ὅπως μερίζομαι αὐτόν τοῖς πτωχοῖς», ὅπως γράφει, ἦταν ἀδύνατον νὰ διορισθῇ ἀπό τό Ὑπουργεῖον τῆς Ἑλλάδος -ὡς ἀπλός ἱεροκήρυξ ἐννοεῖται- **διότι ἐτύγχανε «ἀλλοδαπός» καὶ «έστερεῖτο τῆς Ἑλληνικῆς**

ὕπηκοότητος»!

Ἡ «συκοφαντία καὶ ραδιουργία» τοῦ γέμιζε τὰ φύλλα τοῦ διαβατηρίου του μέ ἀπανωτούς χαρακτηρισμούς. Ἦταν πιά 68 χρονῶν, εἶχε στήσει μέ τήν ἔγκρισιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου τό Μοναστήρι του στήν Αἴγινα, ὅταν ἐκαλεῖτο εἰς ἀπολογία ὡς παράνομος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1363 πρωτόκολλον, ὅπου ἔγραφεν: «...Ἀλγοῦμεν τήν ψυχὴν, Σεβασμιώτατε, πληροφορούμενοι, ὅτι ἡ Ὑμετέρα

«Ἐπιθυμεῖς νὰ ἔχῃς χαρὰ; Νά ἀγαπᾷς».

(Ἅγιος Νεκτάριος)

Σεβασμιότης άνευ βουλῆς καί γνώμης ἡμῶν ἰδρυσεν ἐν Αἰγίνη, τελούση ὑπό τήν ἡμετέραν ποιμαντορίαν, κοινότητα γυναικῶν... ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος».

Τώρα πιά δέν ἦταν μόνον λόγοι ἠθικῆς πού τόν ἐστιγματίζαν, ἀλλά καί ἀθετοῦσε τόν «Δ' ἱερόν κανόνα τῆς Ἁγίας Δ' Οἴκουμενικῆς Συνόδου»!

Μά τό ποτήρι τοῦ πόνου ξεχείλισεν, ὅταν πιά στά 72 του (1918) χρόνια ὁ **Γέροντας μάρτυρας εἶδε νά βουλώνουν τό διαβατήριό του μέ τήν συκοφαντίαν τῆς ἀνηθικότητος** ἕνας Μελέτιος Μεταξάκης -τόν ἐτύλιξαν στήν πλεκτάνην- κι ἕνας βλάσφημος ἀνακριτής- καί ἕνας ἰατροδικαστής συνάμα -μέ τήν ἀνήκουστη στά χρονικά ἐπιτόπια ἔρευνά τους στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου!

Μετά δύο χρόνια (9 Νοεμβρίου 1920) ὁ **Ἅγιος τῶν Ἁγίων Θεός ἐσφράγιζε τήν τελευταία σελίδα τοῦ ντροπιασμένου αὐτοῦ διαβατηρίου τῆς συκοφαντίας μέ τήν εὐδοκίαν Του· στήν ὥραν τῆς κοιμήσεώς του, τόν ἀνέδειξεν Ἅγιον μέγαν τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τό πρῶτον ἐπίσημον θαῦμα του στό Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον.**

Λέγεται ὅτι μία εὐλαβῆς ψυχὴ ἐρώτησε τόν θαυματουργόν Ἅγιον τῆς Οἴκουμένης, **τί ἦταν ἐκεῖνο πού Τόν ἄγιασε·** καί ἐπῆρε τήν ἀπάντησιν:

«Αἱ πολλαί μου συκοφαντίαι».

Ναί· ὅμως συκοφαντίες ἰσόβιες, πού ὁ **Ἅγιος τοῦ 20οῦ αἰῶνος** τίς ἔβαλε **στόν φάκελλον τῆς ἀνεξικακίας.** Δέν εἶναι μόνον ὅτι συγχώρησε τούς πάντας εὐθύς ἀμέσως,

παρ' ὄλον τόν πόνο του· εἶναι καί ὅτι ἀπεδέχθη τό μαρτύριό του ὡς παραχώρησιν Θεοῦ καί δέν παρέλυσεν ἀπό τήν λύπην· **δέν ἄφησε τόν πειρασμόν νά τοῦ κάμψη τόν ζῆλον** νά ἐργασθῆ μέ ὅλες του τίς δυνάμεις «διά τήν ἐπέκτασιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχάς». «Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν»... ναί, Γιαγιάκα...

«Τό ἔτος 1999 ἐχαρακτηρίσθη ὑπό τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Πέτρου ὡς ἔτος ἀγίου Νεκταρίου -ἀλλά καί ὡς ἔτος ἀφέσιμον».

Τοῦ τό ὀφείλομεν. Ἄλλως τε δέν ἔσβησεν ἀκόμη ἀπό τήν ἀκοήν τῆς ψυχῆς μας ἡ πανευφρόσυτος φωνή πού συνεκλόνησε τό Ὁρθόδοξο πλῆρωμα, σάν ἀντήχησε, στίς **9 Νοεμβρίου 1998,** κάτω ἀπό τούς θόλους τοῦ μεγαλοπρεπέστατου στήν Αἴγινα ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἡ **Συνοδική Διαγνώμη τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας:**

«Ἐδοξε τῷ ἀγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν ἀποκαταστήσαι τήν Κανονικὴν τάξιν, ἣτις παρεσαλεύθη διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως καί ἐκδιώξεως τοῦ νεοφανοῦς μεγάλου Πατρός καί Διδασκάλου ἀγίου Νεκταρίου δι' ὅσα ὑπέμεινε ὁ θεόφρων Πατὴρ ἡμῶν ἐκ τῆς ἀδίκου τοιαύτης κυρώσεως καί "ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ" ἐκζητοῦμεν τήν συγχώρησιν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου...».

(Ἀπό τό Περιοδικό «**Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ**», τ. 365, 1999).

Ποιοί Έσωσαν

Μέ θάρρος ρίχνεται στόν άγώνα. Δέν περιορίζεται μόνο στό έργο της μέσα στην τάξη. Βλέπει πώς οι άνθρωποι είναι έγκαταλελειμμένοι και άβοήθητοι. Συνεργάζεται λοιπόν μέ έναν γνωστό της γιατρό από τή Θεσσαλονίκη και καθιερώνει δωρεάν ιατρικές έξετάσεις για τούς μαθητές, καθώς και διανομή φαρμάκων. Έπισκέπτεται τά σπίτια και δίνει συμβουλές στις μητέρες για τή σωστή άνατροφή τών παιδιών τους. Ένας νέος άνεμος αρχίζει νά πνέει στην Καρατζόβα. Τούτη ή **χαμογελαστή Έλληνίδα δασκάλα τόνωσε τήν έθνική συνείδηση τών κατοίκων και τούς ένέπνευσε αισιοδοξία.**

Ένώ όμως οι κάτοικοι τής Καρατζόβας λάτρευαν τή νεαρή δασκάλα, οι βούλγαροι κομιτατζήδες φρούαζαν, γιατί τούς χαλούσε τά σχέδια. Πώς ήταν δυνατόν νά στεριώσουν εκείνοι βουλγαρικό σχολείο στην περιοχή μέ μία τέτοια δασκάλα; Πώς νά προχωρήσει ή προπαγάνδα τους; Πήραν λοιπόν τήν άπόφαση νά τή βγάλουν από τή μέση.

Εύτυχώς τό Έλληνικό Προξενείο άντιλήφθηκε τόν κίνδυνο και μεταθέτει τήν Άγγελική στην Κλεπούσνα (σημερινή Άγριανή) Σερρών. Μά κι έδώ ή βουλγαρική τρομοκρατία όργιαζε, μέ άποτέλεσμα οι 90 από τις 180 οικογένειες του χωριού νά έχουν ήδη προσχωρήσει στη βουλγαρική Έξαρχία, τή σχισματική δηλαδή Έκκλησία πού δημιούργησαν οι Βούλγαροι προκειμένου μέσω αυτής νά προσαρτήσουν μέ δόλο τή Μακεδονία.

Η Άγγελική ρίχνεται κι έδώ δυναμικά στον άγώνα. Μέ τή φλόγα τής καρδιάς της και τήν ακούραστη δράση της σύντομα κερδίζει τήν άγάπη τών χωρικών. Τά παιδιά τή λατρεύουν, ένώ οι μητέρες στηρίζονται στις συμβουλές της. Συμπαραστάτης πλάι της είναι ό σύζυγος

Ε΄

Άγγελική Φιλιππίδου

Μιά άκόμη ήρωική μορφή στην πινακοθήκη μέ τις **Δασκάλες του Μακεδονικού Άγώνα, ή Άγγελική Φιλιππίδου.**

Γεννήθηκε τό 1880 στη Θεσσαλονίκη και, έπειδή όρφάνεψε από μικρή, άνατράφηκε από τή θεία της, ή όποία καλλιέργησε στην ψυχή της τήν άγάπη για τήν πατρίδα. Σπούδασε δασκάλα και τό 1900 διορίστηκε στην Καρατζόβα (σημερινή Άριδαία Πέλλας). Η περιοχή αυτή δεινοπαθούσε από τή βουλγαρική προπαγάνδα. Η είκοσάχρονη Άγγελική λοιπόν βρέθηκε κυριολεκτικά στό στόμα του λύκου. Μέσα όμως στη λεπτεπίλεπτη εκείνη ύπαρξη κρυβόταν μία άτρόμητη καρδιά, όπως απέδειξε ή συνέχεια.

τὴ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ;

125

καί συνάδελφός της Δημήτριος Φιλιππίδης.

Μά οι βούλγαροι κομιτατζήδες είναι αδίστακτοι. Έτσι προχωρούν σέ μιὰ ἀκόμη θηριωδία. Τή μεγάλη σφαγή τῆς Κλεπούσνας, ὅπως ἔχει μείνει στήν ἱστορία. Πάντα στό στόχαστρο τῶν Βουλγάρων ἦταν οἱ πνευματικές κεφαλές τῶν Ἑλλήνων: **ὁ παπάς, ὁ δάσκαλος, οἱ πρόκριτοι.** Σκοπός τους καί τώρα ἦταν νά ἀφανίσουν τήν πνευματική ἡγεσία τοῦ χωριοῦ, ὥστε μετά νά προχωρήσουν εὐκόλα στόν ἐκβουλγαρισμό τῶν κατοίκων. Έτσι, τό βράδυ τῆς 12ης πρὸς τή 13η Δεκεμβρίου τοῦ 1906, ἐπιτέθηκαν καί πυρπόλησαν πρῶτα τό σπίτι τοῦ παπα-Φιλίππου, μέσα στό ὁποῖο ἀπανθρακώθηκε ἡ πρεσβυτέρα Φωτεινή. Έπειτα κατέσφαζαν τούς προκρίτους τοῦ χωριοῦ μέ τίς οἰκογένειές τους καί στή συνέχεια ἦρθε ἡ σειρά γιά τό σπίτι τῆς δασκάλας.

Ἡ Ἀγγελική καί ὁ σύζυγός της πολεμοῦν μέ τά δίκαια καί τά περιστροφά τους ἀπό παράθυρο σέ παράθυρο. Ξαφνικά μιὰ σφαίρα συντρίβει τό γόνατο τῆς Ἀγγελικῆς. Μά ἐκεῖνη δέν σταματᾷ τόν ἀγῶνα μέχρι πού οἱ φλόγες τυλίγουν τό σπίτι τους. Τότε ὑποβασταζόμενη ἀπό τόν ἄντρα της καί τσουρουφλισμένη περνᾷ σέ γειτονικό σπίτι, ἀπ' ὅπου συνεχίζει νά μάχεται.

Τό πρῶοι οἱ Βούλγαροι ἀποχώρησαν ἀπό τήν Κλεπούσνα ἀφήνοντας πίσω τους ἀποκαΐδια καί ποταμό αἵματος ἀθῶων γυναικοπαίδων καί ἀνδρῶν. Ὁ Πρόξενος τῶν Σερρών Σαχτούρης ἔσπευσε στό ρημαγμένο χωριό, γιά νά συμπαρασταθεῖ στούς κατοίκους. Νά πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος στήν **ἔκθεσή** του τήν ἐπίσκεψή του αὐτή: *«Πληροφορηθέντες οἱ χωρικοὶ τήν ἐπίσκεψίν μου ἐξῆλθον πάντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰς προὔπαντησίν μου εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπόστασιν τοῦ χωριοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν ἱερέα καὶ τοὺς λοιποὺς παθόντας, ἀκολουθουμένους ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν σχολείων καὶ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν, ἀπάντων ψαλλόντων μετὰ συγκινήσεως τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ ἄλλα πατριωτικά ἄσματα. Ἀφ' οὗ μέ προσεφώνησαν καταλλή-*

ως, δέν ἤλθομεν,

μοῦ εἶπον, νά δεχθῶμεν συλλυπητήρια, ἀλλὰ συγχαρητήρια, διότι μᾶς ἤξιωσεν ὁ Θεὸς νά προσφέρωμεν τοὺς οἰκέιους μας καὶ τὰς περιουσίας μας εἰς τὸν βωμόν τῆς πατρίδος καὶ νά καταστήσωμεν τό χωρίον μας ἀθάνατον. Οἱ οἰκέιοι μας δέν ἀπέθανον, ἀφοῦ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐθυσιάσθησαν...».

Ὁ Πρόξενος φροντίζει γιά τή μεταφορά τῆς νεαρῆς δασκάλας στό νοσοκομεῖο Σερρών. Ἐκεῖνη ὁμως, παρά τοὺς πόνους της, τόν παρακαλεῖ νά μὴ τή μεταφέρουν κατευθείαν στό νοσοκομεῖο, ἀλλὰ ὅπως θά τήν πηγαίνουν μέ τό φορεῖο, νά σταματοῦν στήν πλατεία κάθε χωριοῦ, γιά νά μιᾷ στούς κατοίκους!

Πραγματικά οἱ χωρικοὶ φορτώθηκαν τό φορεῖο καί ἐκτέλεσαν τήν ἐπιθυμία της. Πέρασαν ἀπό πολλά χωριά. Στούς συγκεντρωμένους ἀνθρώπους μιλοῦσε ἡ ἡρωική δασκάλα μέ ὄση δύναμη τῆς ἀπέμενε λέγοντάς τους ὅτι **αἰσθάνεται εὐτυχισμένη πού προσφέρει τό αἷμα της γιά τήν πατρίδα.** Καί καλοῦσε ὄλους νά ἐξεγερθοῦν καί νά ἀγωνιστοῦν κατά τῶν κομιτατζήδων. **Ἦταν τό τελευταῖο μάθημα φιλοπατρίας πού παρέδιδε, μέ ἐποπτικό τρόπο, καθώς τό ὑπέγραφε μέ τό αἷμα της, πού πότιζε τήν πορεία της αὐτή.**

Ὅταν ἔφτασαν στίς Σέρρες, τό νοσοκομεῖο κατακλύστηκε ἀπό ἀνθρώπους πού ἔρχονταν καί μέ εὐλάβεια ἀσπάζονταν τό χέρι τῆς νεαρῆς ἡρωίδας. Ἀπό ἐκεῖ τή μετέφεραν στό νοσοκομεῖο Θεσσαλονίκης. Παρά τίς προσπάθειες τῶν γιατρῶν ὁμως ἡ Ἀγγελική ἄφησε ἐκεῖ τήν τελευταία της πνοή. Ἦταν Ἰανουάριος τοῦ 1907.

Πλήθη λαοῦ συνόδευσαν τήν ἡρωική δασκάλα στήν τελευταία της κατοικία. **Τό φέρετρό της, σκεπασμένο μέ τήν πολυαγαπημένη της ἑλληνική σημαία, μπῆκε στά σπλάχνα τῆς Μακεδονικῆς γῆς, σάν τόν σπόρο πού θά βλάστανε σέ λίγο τή λευτεριά.**

(Συνεχίζεται)

ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»

«Τήν διακονίαν σου πληροφόρησον» (Β΄ Τιμοθ. 4, 5)

Στό τελευταίο τρίμηνο ή **ΔΙΑΚΟΝΙΑ** μας συμπαραστάθηκε με πολλή δυσκολία άπόρους κρατουμένους και τίς οίκογένειές τους, καθώς και Φιλόπτωχα Ταμεία Φυλακών, πού πασχίζουν νά βοηθήσουν τούς φτωχούς φυλακισμένους πού στεροϋνται και τά πλέον άπαραίτητα στήν καθημερινή τους ζωή. Κάθε μέρα τά πράγματα γίνονται δυσκολότερα, καθώς λιγοστεϋουν οί συνδρομές πού δέχονται οί Φυλακές άπ' έξω. **Αντιγράφουμε άπό έπιστολή Κοινωνικής Ύπηρεσίας:** «...Σήμερα στό Κατάστημά μας έχει αύξηθει ό αριθμός τών άτόμων πού είναι παντελώς άπορα και ύπάρχει άδυναμία στήριξης άπό τό ήδη πενιχρό φιλόπτιωχο ταμείο μας».

Στά πλαίσια του έργου τής ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ άποστείλαμε στίς Φυλακές Γρεβενών, Νιγρίτας και Θεσσαλονίκης πολλά είδη ένδυσης για δωρεάν διανομή στους άπόρους κρατουμένους τους, **όλα έγκάρδια προσφορά του έπιχειρηματία κ. Ζήση Κωστούλη.** Έπίσης σέ άλλες Φυλακές βοηθήσαμε στέλνοντας τηλεκάρτες, παντόφλες, παπούτσια, κάλτσες, γυαλιά όρασης, βιβλία κ.λ.π. **Όλα αυτά χάρη στίς εισφορές τών φιλανθρώπων Έλλήνων συνδρομητών του έργου άγάπης πρός τούς πάσχοντες συνανθρώπους και άδελφούς μας.**

* * *

Ός **οικονομική ένίσχυση** σέ Φιλόπτωχα Ταμεία Φυλακών προσφέραμε, μετά άπό αίτήμα-

τα Κοινωνικών Λειτουργών, τά παρακάτω ποσά:

1. Βόλος: Ε.Κ.Κ. Νέων	700,00 ευρώ.
2. Δομοκός: Κατ. Κράτησης	1.500,00 ευρώ.
3. Θεσσαλονίκη: Κατ. Κράτησης	500,00 ευρώ.
4. Ίωάννινα: Κατ. Κράτησης	1.000,00 ευρώ.
5. Κασσάνδρα: Άγρ.Κατ. Κράτ.	300,00 ευρώ.
6. Κέρκυρα: Κατ. Κρατησης	1.000,00 ευρώ.
7. Κορυδαλλός: Ψυχ. Κρατ.	2.000,00 ευρώ.
8. Μαλανδρίνο: Κατ. Κράτ.	1.500,00 ευρώ.
9. Ναύπλιο: Κατ. Κράτησης	400,00 ευρώ.
10. Νιγρίτα: Κατ. Κράτ.	950,00 ευρώ.

Σύνολο: 9.850,00 ευρώ

* * *

1. Άποφυλακίσεις άπόρων κρατ/νων	5.890,00 ευρώ.
2. Οίκον. ένίσχυση κρατ/νων Έλλάδος	6.550,00 ευρώ.
3. Οίκον. ένίσχυση κρατ/νων έξωτερικού	910,00 ευρώ.
4. Οίκον. ένίσχυση πρώην κρατ/νων	2.550,00 ευρώ.
5. Οίκον. ένίσχυση οίκογ. άπόρ. κρατ/νων	3.001,00 ευρώ.
6. Δέματα σέ φυλακές	2.478,00 ευρώ.
7. Λοιπά έξοδα	1.966,00 ευρώ.

Σύνολο: 23.345,00 ευρώ.

Γενικό Σύνολο: 33.195,00 ευρώ.

Μνησθειή Κύριος ό Θεός τών συνδρομητών και συνδρομητριών τής ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά» έν τή βασιλεία αύτου, πάντοτε· νϋν και άεί και εις τούς αιώνας τών αίωνων.

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Στίς δύσκολες οικονομικά ημέρες πού περνούμε, ἄς προσέξουμε νά μήν κρῶσει ἡ ἀγάπη μας πρὸς ἐκείνους τούς ἀδελφούς πού ἔχουν περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς. «Ἡ φιλαδελφία μενέτω» (Ἐβρ. 13, 1), προτρέπει ὁ Ἄπ. Παῦλος.

Καί τό ἔργο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς κρατούμενους, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, συνεχίζεται. Οἱ δυσκολίες ὅμως πολλές. Γιατί οἱ ἀνάγκες τῶν Φυλακῶν καθημερινά περισσότερες. Καί τά αἰτήματά τους ἀπεγνωσμένα.

Γιά νά μή σταματήσει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ νά μπαίνει στά κελιά καί νά ἀνοίγει κλειδωμένες καρδιές ἀνθρώπων πικραμένων καί θλιμμένων, **παρακαλοῦμε θερμά** ὅλους τούς συνδρομητές τοῦ ἔργου αὐτοῦ τῆς ἀγάπης νά συνδράμετε τό **TAMEIO THΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ** καί μέ λίγα καί μέ πολλά, σύμφωνα μέ τή διάθεση τῆς καρδιάς σας καί τήν οικονομική σας δυνατότητα.

Στό σπῆλαιο τῆς Βηθλεέμ γεννήθηκε ἡ ΑΓΑΠΗ γιά τόν ἄνθρωπο. Στίς καρδιές μας ἄς ἀναγεννηθεῖ ἡ ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπο καί ἀδελφό πού πάσχει καί περιμένει.

Κι ἐμεῖς περιμένουμε τή συνδρομή τῆς ἀγάπης σας, γιά νά τή μοιράσουμε στούς ἄπορους κρατούμενους, πού περιμένουν καί ἐλπίζουν λίγα φίχουλα ἀγάπης, γιά νά ἀνακουφίσουν ἔστω γιά λίγο τήν κουρασμένη τους ψυχή.

Εὐχαριστοῦμε πολύ.

Στούς ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, ἀναγνώστες καί συνδρομητές τοῦ ἔργου τῆς Ἀδελφότητος, εὐχόμαστε νά πλησιάσουμε μέ ἀγάπη καί ἀπλότητα καρδιάς τό Θεῖο Βρέφος, γιά νά νιώσουμε κοντά Του τό μεγαλεῖο τῆς θεϊκῆς Του ἀγάπης γιά ὅλους μας. Γιά νά βροῦμε στό πρόσωπό Του τόν Λυτρωτή καί Σωτήρα μας.

Καλά Χριστούγεννα. Εὐλογημένος καί εἰρηνικός ὁ νέος χρόνος.

Ἀδελφότης
«Ἡ ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ 18 ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΠΡΟΣ «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

Η κ. Βασιλική Φραγκαθούλα, Προϊσταμένη του Τμήματος Κοινωνικής Έργασίας στο Ψυχιατρείο Κρατουμένων Κορυδαλλού, άπευθυνόμενη στη ΔΙΑΚΟΝΙΑ έγραψε:

«Η άναγγελία τής ξαφνικής κοίμησης του μακαριστου Άρχιμανδρίτη Γερβασίου Ίωάν. Ραπτοπούλου, ιδρυτή και συντονιστή τής ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά» τής Όρθοδόξου Άδελφότητας «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ», έφερε άπέραντη θλίψη σε όλους μας.

Ο άείμνηστος Γέροντας υπήρξε άνέσπερο φως έμπνεύσεως, άκνος καθοδηγητής και συμπαραστάτης στο κοινωνικό και έπιστημονικό μας έργο, καθώς και έκφραστής τής αγάπης του Θεού προς τον κρατούμενο άνθρωπο ως «είκόνα» Του και ως ο Χριστός «έν έτέρω μορφή».

Η ξαφνική έκδημία του Γέροντα δέν είναι μόνο τεράστιο πλήγμα για όλους έμäs πού τον γνωρίσαμε και συνεργαστήκαμε μαζί του επί 43 όλόκληρα χρόνια. Είναι μία μεγάλη άπώλεια για τήν Έκκλησία τής Ελλάδος και για τήν Όρθοδοξία.

Θά τον θυμόμαστε πάντα με αγάπη και σεβασμό για τό τεράστιο και πολυδιάστατο ποιμαντικό, πνευματικό, κοινωνικό και φιλανθρωπικό του έργο. Ο λόγος του πάντα άπλός, ουσιαστικός και σοφός, άγγιζε τίς ψυχές μας. Μία χαρισματική προσωπικότητα τής Έκκλησίας, με τήν όποία είχαμε τήν εύλογία να συνδέσουμε τήν έπαγγελματική μας ζωή. Τό κενό πού αφήνει είναι δυσαναπλήρωτο.

Άς δεχθούν οι οίκετοι του και οι συνεργάτες του **τά θερμά μας συλλυπητήρια** και προσευχόμεθα στον Κύριο να είναι «Μακαρία ή όδός, ή πορεύεται σήμερα, ότι ήτοιμάσθη εις αυτόν τόπος άναπαύσεως.

Παρακαλούμε όπως δεχθείτε ένα μικρό **δείγμα αγά-**

πης και εύγνωμοσύνης από τους κρατούμενους του Καταστήματός μας. Είναι ένας τρόπος άναγνώρισης και άνταπόδοσης τής συμπαραστάσης σας και τής πατρικής αγάπης σας, χωρίς διακρίσεις, πού όλα αυτά τά χρόνια δίνετε στα φυλακισμένα παιδιά σας. Γιατί έτσι αισθάνονται οι κρατούμενοι μας, πού έχουν άκούσει και διαβάσει τά μηνύματα συμπόνιας, αγάπης και εύσπλαχνίας σας και γνωρίζουν ότι τους θυμάστε στην προσευχή σας. Γνωρίζουν ότι προσεύχεστε για τή σωτηρία τής ψυχής τους και άναμένετε τήν άλλαγή τους. Υπηρετώντας επί 27 έτη ως Κοινωνική Λειτουργός στα Σωφρονιστικά Καταστήματα, αλλά και ως συνοδοιπόρος σας και συμπαραστάτης του έργου σας, υπήρξα μάρτυρας τέτοιων θαυμάτων. Άνθρωποι πού βρέθηκαν στην πορεία τής ζωής τους σε αυτή τή δυσχερή θέση, να μεταμορφωθούν χάρη στη μαρτυρία τής χριστιανικής σας αγάπης και σήμερα με τή ζωή τους, όπου και άν βρίσκονται, είτε παραμένουν έγκλειστοι είτε είναι έλεύθεροι πολίτες, να ύμνουν και να δοξάζουν τον Θεό.

Εύχαριστούμε και είμαστε εύγνώμονες».

Άκολουθούν άναφορές σε περιστατικά με κρατούμενους, από Κοινωνικούς Λειτουργούς των Καταστημάτων Κράτησης Κορυδαλλού.

«Ένας ηλικιωμένος κρατούμενος, υπότροπος άρκετές φορές, εξέτιε μεγάλη ποιή. Άναλογιζόταν τή ζωή και τίς πράξεις του: «Έχω μείνει μόνος μου, αλλά ξέρω ότι στο τέλος τής ζωής μου ύπάρχει κάποιος, ο π. Γερβάσιος, πού προσεύχεται για μένα και τίς άμαρτίες μου, πού έχει μεγάλη καρδιά για όλους έμäs και μπορεί να μäs δίνει έλπίδα!»

*

«Θέλω νά στείλω γράμμα νά εύχαριστήσω τόν π. Γερβάσιο, μού λέει ένας άλλοδαπός κρατούμενος. Ήταν άπελπισμένος, γιατί δέν είχε χρήματα νά έξοφλήσει τά δικαστικά έξοδα τής άποφυλάκισής του καί η Άδελφότητα «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**» κάλυψε άμεσα τό χρηματικό ποσό. Ό κρατούμενος δέ μπορούσε νά πιστέψει πώς η διακονία πρός τόν πλησίον μπορεί νά άπευθύνεται σέ άνθρωπους πού έχουν κάνει κακό, πού έχουν άδικήσει, πού δέν εΐναι χριστιανοί. Η άπελπισία του έγινε συγκίνηση, έγινε γοερό κλάμα, σάν όλη του η ζωή νά πέρασε από μπροστά του. Ήθελε νά γράψει γράμμα στόν π. Γερβάσιο όχι μόνο νά τόν εύχαριστήσει, αλλά ήθελε περισσότερο νά έξομολογηθεί τή ζωή του, πού ήταν χωρίς άγάπη. Νά τού έξομολογηθεί πόσο χαμένος ήταν πνευματικά στή ζωή του γιά πολλά χρόνια, χωρίς πίστη σέ κανέναν θεό».

*

«Δέν πιστεύω έγώ σέ Έκκλησίες καί παπάδες, όλοι τά τρώνε», μού έλεγε ένας νεότερος κρατούμενος. Όταν τόν ρώτησα άν γνωρίζει από πού προέρχονται τά χρήματα τού Φιλόπτωχου Ταμείου καί τά είδη καθαριότητας καί ιματισμού τής Άποθήκης Άπόρων, όπου εΐναι υπεύθυνη η Κοινωνική Υπηρεσία καί χορηγεί σέ άπορους κρατούμενους, δέν ήξερε νά άπαντήσει. Όταν τού έξήγησα ότι υπάρχουν φιλόανθρωποι καί φορείς πού έχουν σταθερή συνεργασία μέ τήν Έκκλησία, τήν «**ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**», τόν «**ΟΝΗΣΙΜΟ**», πού ενισχύουν αυτή τήν προσπάθεια, κατάλαβε ότι ήταν άδικη η δυσπιστία του».

*

«Ήμουν νεοδιοριζόμενη υπάλληλος καί αΐφνιδιάστηκα όταν ένας 55χρονος κρατούμενος μού εΐπε: «Δέν ξέρεις καλά ποιός εΐναι ό π. Γερβάσιος. Εΐναι εκείνος πού έχει καρδιά μεγάλη καί μάς χωράει όλους ό,τι κι άν έχουμε κάνει καί τό άντέχει αυτό χρόνια τώρα. Αντέχει η καρδιά του τόση άγάπη, πού έχει τή δύναμη νά χωράει καί έμάς. Κι όταν τόν δεις άπό κοντά, καταλαβαίνεις ότι εΐναι άγιος άνθρωπος. Μάλλον δέν ξέρεις πολύ καλά τόν π. Γερβάσιο»!

*

«-Τί εΐναι τό σπίτι γιά σένα;

-Τό μέρος πού άνήκω, εκεί πού εΐναι η οΐκογένειά μου.

-Καί πού εΐναι η οΐκογένειά σου, πού εΐναι τό σπίτι σου;

-Εδω, μέ τόν Γιώργο.

Μέ τόν Γιώργο ήταν συγκάτοικοι 10 χρόνια καί 3 μήνες. Λίγες εβδομάδες άργότερα ό Γιώργος άποφυλακίστηκε.

-Πώς νιώθεις; τόν ρωτάω.

-Μόνος κι έρημος..., άπαντά χαμηλώνοντας τό βλέμμα. Κι άν δέν ξαναβρω τό Γιώργο; Μόνο αυτόν καί τόν π. Γερβάσιο έχω. Τόν παίρνω κάπου κάπου τηλέφωνο καί μιλάω. **Τουλάχιστον αυτός εΐναι πάντα εκεί**.

*

«Ό Γ. Α. είχε περάσει τά 50 του χρόνια καί κρατείτο στή φυλακή γιά λίγο διάστημα. Άφού είχε άποφυλακιστεί καί συζητώντας γιά τή ζωή του πριν τήν κράτηση, αναφερθήκαμε στήν οΐκογένειά του, καθώς καί στή δουλειά του. Ό ίδιος, έπιχειρηματίας επί σειρά έτών, χρεωκόπησε. Η οΐκογένειά του πήγε στό έξωτερικό, στή χώρα καταγωγής τής συζύγου, ενώ ό ίδιος παρέμεινε γιά ποινικούς λόγους στήν Ελλάδα. Έχασε τό σπίτι του, τή δουλειά του, έμενε σέ μία άποθήκη χωρίς ρεύμα καί νερό καί έψαχνε καθημερινά δουλειά. Συζητώντας γιά τίς δυσκολίες -κατ' έμέ- πού αντιμετώπιζε, γιά τά ελάχιστα χρήματα πού έπαιρνε ως διανομέας φαγητού καί ως λαντζιέρης, γιά τήν άναμονή στά κοινόχρηστα μπάνια καί τούς χώρους σίτισης τών ΜΚΟ, παρέμενε χαμογελαστός καί αισιόδοξος. «Δέ σκέφτομαι τά χρήματα πού παίρνω τήν κάθε ώρα πού δουλεύω, αλλά πόσα βγάζω σέ μία μέρα», μού έλεγε, «ότι θά βρεθώ μέ ανθρώπους καί θά συζητήσω σέ ένα άξιοπρεπές περιβάλλον, ότι θά γευτώ μία μερίδα νόστιμο φαγητό καί ότι μέ έπιμονή καί ύπομονή όλα γίνονται άλλιώς. Αυτά μέ δίδαξε η έπαφή μου μέ τήν «**ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**».

ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΑΣ, μέ πόνο καί αγάπη!

*Στίχοι άνωνύμου κρατούμενου, οί όποίοι άπομαγνητοφωνήθηκαν
άπό προφορικό του μήνυμα στό τηλέφωνο τής ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.*

«...Έσύ πού χάρισες στοργή
σέ κάθε πληγωμένο.
Έσύ πού ένιωσες καημό
γι' αυτόν πού ύποφέρει,
πού έχει πόνο στήν ψυχή
καί βάλσαμο γυρεύει.
Έσύ πού στό κατώφλι του
ήρθες νά τοῦ μιλήσεις
καί τοῦ 'πες λόγια τρυφερά
νά τόν άνακουφίσεις.

Έσύ πού ζεῖς τή θλίψη του
καί τήν άπελπισία.
Άπό τή Μητέρα τοῦ ούρανοῦ
νά 'χεις τήν εύλογία.
Νά ξέρεις, μοιάζεις μέ εύχή.
Μοιάζεις σάν μάνας χάδι,
πού προσπαθεῖς κάποια ψυχή
νά βγεῖ άπ' τό σκοτάδι.
Όπου βρεθεῖς, ἡ Παναγιά
πάντοτε νά σέ συνοδεύει.

Στή στράτα σου σάν περπαταῶς
ἥλιος κι όλόγιομο φεγγάρι
εύχομαι νά σέ συντροφεύει,
πατέρα μας, πατέρα Γερβάσιε!...».

Ο ΑΓΙΟΣ

§30

«Βασίλη», τοῦ εἶπε πάλι ἄλλη μέρα ὁ Νικάνορας, «σήμερα δέ θά κάνεις κομποσκοῖνι. Φτάνει! Ἔχεις πέσει στήν ὑπερβολή κι ἡ ὑπερβολή εἶναι ἀπ' τό διάβολο, γιά νά σέ ρίξει στήν ὑπερηφάνεια. Δέ θά ἀγγίξεις σήμερα τό κομποσκοῖνι σου!».

«Νά 'ναι εὐλογημένο, γέροντα», ἔκαμε πάλι ὁ Βασίλης κι ἔβαλε μετάνοια.

Μά 'κείνη ἡ ἄσκηση -τό ἔβλεπε ὁ Νικάνορας- τόν παίδειψε πολύ, ἀκόμη περισσότερο ἀπό τήν προηγούμενη. Χωρίς τό κομποσκοῖνι του ἔδειχνε πώς βασανιζότανε. Σπασμοί τοῦ χαρακῶνανε στιγμές-στιγμές τό πρόσωπο. «Τό 'χει ἀνάγκη αὐτό», σκέφτηκε ὁ Νικάνορας. «Ἐχει τό κομποσκοῖνι γιά νά στέκεται». Μά ὅσο κι ἄν πονοῦσε ὁ Βασίλης, δέν ἀγγίξε μιά μέρα ὀλόκληρη τό κομποσκοῖνι του. Καί ὁ Νικάνορας δέν τοῦ 'βαλε ποτέ ἄλλη τέτοια ἄσκηση.

Ἄδελφό δέν πίκρανε ποτέ ὁ δόκιμος. Ἰσα-ἴσα πού ὅλοι τόν ἀγαποῦσαν καί τόν θαύμαζαν. Ἔβαζε τόν ἑαυτό του κάτω ἀπό ὄλους. Τούς ἔβλεπε καλύτερους καί τούς χαιρέταγε μέ σέβαση, ἀκόμα καί τούς νέους, τά καλογερόπουλα. Τούς θαύμαζε, γιατί εἶχαν τό σχῆμα τό ἀγγελικό, ἐνῶ αὐτός ἔμενε ἀκόμα δόκιμος, γιατί δέν ἦταν ἄξιος, ἔλεγε. Μιλοῦσε λίγο, ἐλάχιστα· μά εἶχε μιά χάρη ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Μάντευε ἀμέσως τί βασάνιζε τόν ἀδελφό, χωρίς νά τοῦ τό πεί, κι ἔλεγε μιά προτασοῦλα μόνο, ἀπλή καί ταπεινή, πού ὅμως εἶχε μέσα της ὅλη τή στοργή καί τή σοφία τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

«Μᾶς πολεμάει ὁ διάβολος, ἀδελφέ Καλλίνικε, μέ τ' ἀναμμένα βέλη τῆς πορ-

νείας μά ἐμεῖς σάν τήν ἁγία-Μαρίνα θά τόν πιάσουμε ἀπ' τά κέρατα μέ τό ὄπλο τοῦ σταυροῦ καί στεφηφόροι θά ἀνοίξουμε τούς οὐρανοῦς»... Οἱ λέξεις του σταλάζανε παρηγορητικές. Σιγά-σιγά οἱ ἀδελφοί ἄρχισαν νά κOURNιάζOUN γύρω του καί πίο πολύ οἱ νέοι, τά καλογερόπουλα, καί νά ρωτοῦν. «Στό γέροντα, ἀδελφοί, στό γέροντα», ἔλεγε ἐκεῖνος μέ δέος καί μέ σοβαρότητα. «Πῶς νά γνωρίζει ἕνας δόκιμος;».

«Διάβαζες πολλά βιβλία, Βασίλη, ὅταν ἦσουν αὐτόν κόσμον, ἔ; Πατερικά καί θεολογικά», τόν ρώτησε μιά μέρα ὁ Νικάνορας.

«Ἦχι, γέροντα», ἀπάντησε μ' ἀπλότητα. «Μονάχα τή Γραφή καί τό Ψαλτήρι μου». Κι ὁ ἠγουμένος τόν θαύμασε. Ἦταν ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, πού ἀναπαύεται ἀπευθείας στήν ταπεινώση.

Τόν ἔβαλε στ' ἄρχονταρῖκι νά κερνά τούς ἐπισκέπτες κι ἔπειτα νά τούς ξεναγεῖ στή συλλογή μέ τά χειρόγραφα. Ἔβλεπε πώς τοῦ ἄρεζαν αὐτά, πώς εἶχε φιλομάθεια κι ἔπειτα δίσταζε νά τοῦ ἀναθέσει μιά βαριά δουλειά γιά μόνιμο διακόνημα, γιατί ἦταν ἀδύνατος πολύ, σάν ψεύτικος.

Φερνότανε στούς κοσμικούς μέ σύνεση μά καί γλυκύτητα. Κι εἶχε ἐκεῖνο τό ἴδιο χάρισμα πού εἶχε καί μέ τούς ἀδελφούς. Σάν ἔβλεπε μάτια σκοτεινιασμένα, χεῖλια θλιμμένα καί σφιχτά, ἔγνοιας γραμμές στό πρόσωπο, ἔλεγε ἀπλά μιά πρόταση, ἀνάλαφρη, σάν τ' ἀεράκι μέσ στόν καύσωνα, καί ἔφευγε. Καί μέρευαν τά μάτια καί χαμογελοῦσανε τά πρόσωπα. Σιγά-σιγά κι οἱ λαϊκοί ἀρχισαν σάν οἱ μέλισσες τό μέλι νά τόν τριγυρίζουνε καί νά ρωτοῦν. «Στό γέροντα, ἀδελφοί, στό γέροντα», μαζεῦότανε

* Ἀπό τό βιβλίον τῆς Μαρίας Παστουρματζῆ, Φιλολόγου, «Ο ΑΓΙΟΣ».

έκείνος μέ ταπεινοσύνη και μέ φόβο. «Έκεινος έχει τή σοφία του Θεού. Έγώ ούτε τό σχήμα έχω. Δόκιμος!».

Ό Νικάνωρ τόν παρατηρούσε κι όλο θαύμαζε. «**Έχει τό χάρισμα τής έπικοινωνίας**», έλεγε από μέσα του. «**Και ξέρει τήν ανθρώπινη ψυχή-ό,τι πρέπει για πνευματικός**».

Μά δέ βιαζότανε. Τόν κράταγε έτσι δόκιμο. Κοντεύανε νά κλείσουνε τέσσερα χρόνια από τή μέρα πού ήρθε στή μονή. Σέ άλλους δόκιμους πού 'ρθαν μετά άπ' αυτόν κι ήτανε και νεώτεροι τούς έδωσε τό σχήμα τό μικρό. Μά στό Βασίλη τίποτα. Έκεινος σπαρταρούσε -τό 'ξερε ό ήγούμενος- έλιωνε από τόν πόνο και τόν πόθο του, μά ούτε πού σκεφτόταν νά τό πει από ταπείωση.

Σάν έφτασε ό καιρός, ό Νικάνωρας ειπε νά τόν δοκιμάσει ακόμη περισσότερο.

Τόν έβγαλε άπ' τ' άρχονταρίκι κι από τά χειρόγραφα, πού τόσο αγάπαγε, και τόν έβαλε στήν πιό βαριά δουλειά, στά ξύλα. Κάποιοι άδελφοί κόβανε ξύλα, τά μαζεύαν σέ δεμάτια κι έπρεπε αυτός μαζί μέ άλλους νά τά φορτώνεται στους ώμους του και νά τά άνεβάζει στή μονή από τό χωματόδρομο. Δέν ήτανε μεγάλη ή απόσταση μά τά δεμάτια ήταν βαριά. Για ασφάλεια, μήν κινδυνέψει ή υγεία του, τοϋ έστειλε μαζί του τόν Έφραίμ, ένα καλογερό-πουλο χαριτωμένο κι έξυπνο και έμπιστο. Ήτανε μόλις στά τριάντα του κι έγινε μεγαλόσχημος για τήν άλύγιστη ύπομονή του στήν ύπακοή. «Θά τόν προσέχεις», τοϋ παρήγγειλε. «Τά πιό μικρά δεμάτια θά τοϋ δίνεις, τά άλαφριά. Κι άν δέν μπορεί, θά τά φορτώνεσαι έσύ. Μέ σεβασμό και μέ ευγένεια».

Και πήγε ό Έφραίμ νά βοηθά τό δόκιμο πού έτρεξε στήν καινούρια του δουλειά χαρούμενα, **μέ τήν άδιαμαρτύρητη ύπακοή του** «νά 'ναι εύλογημένο, γέροντα». Πώς εκείνο τό άδύνατο, περίπου έξαϋλωμένο σώμα άτσάλωσε σάν σίδερο, όταν τοϋ φόρτωναν στή ράχη τά δεμάτια μέ τά ξύλα, ούτε μπορούσε νά τό έξηγήσει ό Έφραίμ. (Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»

Τριμηνιαίο Όρθόδοξο Περιοδικό. Όργανο τής Όρθοδόξου Έραποστολικής Φιλοππτώχου Άδελφότητος «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»
Άρ. Άδείας 020019

Ίδιοκτήτης

Όρθόδοξος Έραποστολική Φιλόπτωχος
Άδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»
ΤΗΛ: 23920-22.252
ΦΑΞ: 23920-25.478

Τ.Θ.: 4301, 570 19 ΠΕΡΑΙΑ

e-mail: osiaxeni@hotmail.com

diakonia.filakon@gmail.com

Έκδότης: Άδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»

Υπεύθυνη συντάξεως:

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Συντάκτες: Αρχιμ. ΝΗΦΩΝ

και Μέλη τής Άδελφότητος

Προϊστάμενος Τυπογραφείου-Βιβλιοδεσία:

Άγγελος Άλντιντζής

Καμβουνίων 2, Θεσσαλονίκη
Τηλέφ. (2310) 221-529, 795-928

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 2,50 Εύρώ

Συνδρομές: Έτήσια συνδρομή έσωτερικού:

ΕΥΡΩ 10,00 (Φιλική ΕΥΡΩ 50,00)

Έξωτερικού: Χώρες Εύρωπαϊκής Ένωσης

ΕΥΡΩ 15,00. Λοιπές χώρες ΕΥΡΩ 20,00.

Έπιστολές, Έπιταγές:

Περιοδικό «Χριστιανικοί Παλμοί»

Τ.Θ. 4301, 570 19 ΠΕΡΑΙΑ

ή **Άρ. Λογ.: ΕΤΕ 210/481184-48**

IBAN: GR490110210000021048118448

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Από Ί. Μ. Αγίου Ίωάννου, Σουρωτή.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»

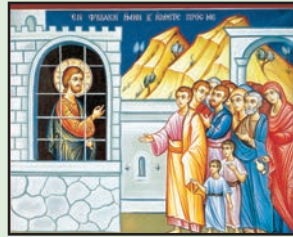
ΤΗΛ. 23920-22252, ΦΑΞ 23920-25478

4301 - 570 19 ΠΕΡΑΙΑ

e-mail: Info@diakonia-filakon.gr

* * *

**Ἵπέρ τῶν ἐν φυλακαῖς ὄντων καί τῶν διακο-
νούντων αὐτοῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
(Αἴτηση ἱερέως)**

«Ἐν φυλακῇ ἦμην, καί ἤλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 36)

Ἡ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά» πληρώνει στό Δημόσιο Ταμείο μέρος μικροποινῶν πού ἐξαγοράζονται καί ἀποφυλακίζονται ἄμεσα ἄποροι κρατούμενοι. Ἀπό τό 1978 ἀποφυλακίσθηκαν **16.626** ἄποροι μικροποινίτες κρατούμενοι. Καί ἐξακολουθοῦν νά ἀποφυλακίζονται κρατούμενοι ἔχοντας προσωπική μας ἐπιστολή στά χέρια τους τήν ἡμέρα τῆς ἀποφυλακίσεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα χαιρετισμό ἀγάπης πρός αὐτούς καί μία πρόσκληση γιά τήν ἀρχή μιᾶς νέας ζωῆς μέσα στήν κοινωνία.

* * *

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40).

* * *

ἽΩρες μετανοίας ...

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοί ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5, 7).

Καί ἡ ὁποία συνδρομή γιά ἀποφυλάκιση ἀπόρων κρατουμένων **εἶναι κι αὐτή ἐπίσκεψη στή φυλακή.**

ΣΤΕΙΛΕΤΕ τόν ὀβολό σας, ὅπως ἡ χήρα τοῦ Εὐαγγελίου μέ τό δῖλεπτο, στή διεύθυνση: **Ἀδελφότητα «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ», Τ.Θ. 4301-57019 ΠΕΡΑΙΑ**, μέ τή σημείωση γιά τή **Διακονία Φυλακῶν ἢ ΚΑΤΑΘΕΣΤΕ** τόν ὀβολό σας στοῦς παρακάτω Λογαριασμούς Τραπεζῶν:

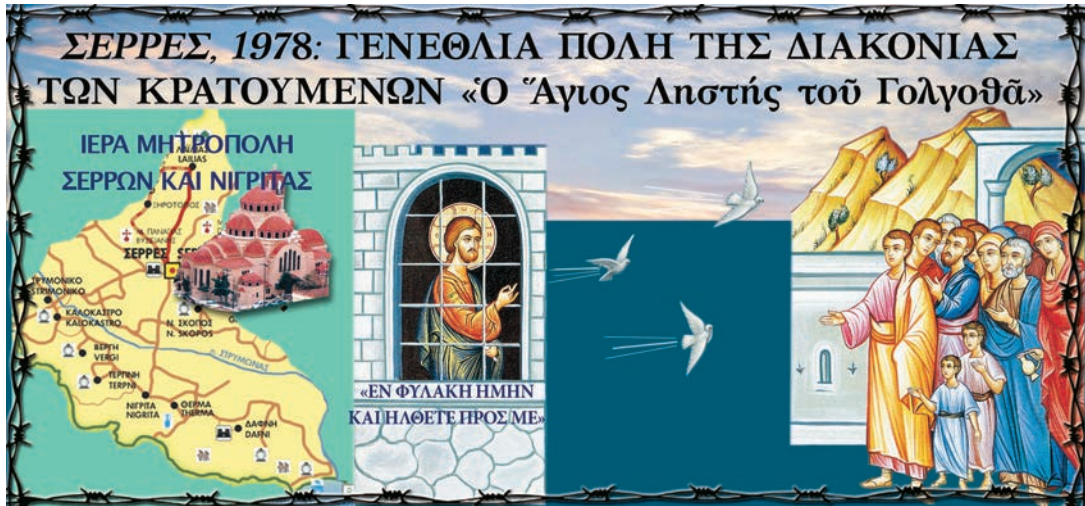
**1. Ἐθνική Τράπεζα Ἑλλάδος: 217/296145-82.
IBAN: GR5001102170000021729614582-SWIFT CODE
(BIC): ETHNGRAA**

2. Τράπεζα Πειραιῶς: 2200-5200-070510-348

IBAN: GR16 0172 2000 0052 0007 0510 348 BIC:PIRBGRAA

BENEFICIARY: ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ - ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΩΝ

μέ τή σημείωση ὁ καταθέτης **νά μᾶς στέλλει τό ἀντίγραφο τῆς καταθέσεως, γιά νά τοῦ ἐκδίδουμε τή σχετική ἀπόδειξη.**

ΝΕΕΣ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ (Από 22/9/2020)

Νέες αποφυλακίσεις άπόρων κρατουμένων καταχωρούμε στη στήλη μας. Νέους «ελάχιστους αδελφούς» (Ματθ. 25, 40) του Χριστού μας. Η αγάπη όλων των συνδρομητών της **ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»**, της Αδελφότητας **«Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**, άνοιξε και πάλι τις πόρτες των Φυλακών, για να γυρίσουν στα σπίτια τους, έλεύθεροι πιά, συνάνθρωποί μας πού παρέμεναν εκεί για λίγα χρήματα, πού οι ίδιοι δέν είχαν να πληρώσουν.

Α\Α	Α΄ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ		ΚΡΑΤΟΥΜ.	ΕΥΡΩ
1.	Βέροια:	Πρωτοδικείο	1	200,00
2.	Γιαννιτσά:	Πλημμ/κείο	1	250,00
3.	Θεσ/νίκη:	Κατάστημα Κράτησης	4	650,00
4.	Κασσάνδρα:	Άγροτ. Κατ. Κράτ.	1	70,00
5.	Λαμία:	Ύπηρ. Κοιν. Άρωγής	15	4.020,00
6.	Λάρισα:	Έφετείο	2	400,00
7.	Χανιά:	Έφετείο Κρήτης	1	300,00
ΣΥΝΟΛΟ:			25	5.890,00
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ: ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΕΣ: 16.626				

Ρώτησαν τον ποιητή μας **Γεώργιο Σεφέρη**: -Πιστεύετε ότι είστε πραγματικά απόγονοι του Λεωνίδα και του Θεμιστοκλή;

Ο ποιητής άπάντησε:

-“Οχι, εΐμαστε απόγονοι της μάνας πού μās μίλησε έλληνικά, προσευχήθηκε έλληνικά, μās νανούρισε με παραμύθια για τον Όδυσσέα, τον Ήρακλή, τό Λεωνίδα και τον Παπαφλέσσα κι ένιωθε τήν ψυχή της να βουρκώνει τή μεγάλη Παρασκευή μπροστά στο ξόδι του Θεανθρώπου.